

(Διευθύνει τμήμα ἐτησίαν. δρ. 12. (Ἀλλοδαπὴν) Ἐκδιδόμενην ὁδὸς τῆς εβδομάδος. (Τιμὴ καταχωρ. δι' ἑκάστον σελ. λ. 20.)
 Εἰς τὰς ἐπαρχίας..... • 16. (φράγ. 24.) Δι' ἐκάστην εἰδοποίησιν (ἐκ 10 σελ.) Δ. 3.)

ΕΛΛΑΔΑ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, Τῇ 12 Μαρτίου 1866.

Η ΠΑΠΙΣΣΑ ΙΩΑΝΝΑ.

ΥΠΟ

Ε. Δ. ΡΟΪΔΟΥ.

(Συνέχεια· ἴδε ἀριθ. 1641.).

Οἱ λόγοι τοὺς ὁποίους προτάσσει ὁ συγγραφεὺς πρὸς πρό-
 ληψιν τῶν κατηγοριῶν εἰσὶ τῷ ὄντι verba κενά· ἰδοὺ τί
 λέγει· «αἱ ἀόριστοι καὶ ἀστήρικτοι διαμαρτυρήσεις ἐν ὀνό-
 ματι τῆς ἠθικῆς, ἠθικοῦτος, ἠθικοποιήσεως, ἢ ὅπως
 » ἄλλως καλοῦσι τὸ πρᾶγμα αἱ ἡμέτεραι ἐφημερίδες, οὐ
 » μόνον δὲν σημαίνουσι τίποτε (!), ἀλλὰ καὶ ἐνθυμίζουσι τὴν
 » «φράσιν τοῦ ἄγγλου ποιητοῦ, καθ' ὃν μόνον οἱ ἀνθρώποι
 » «ὀμολοῦσι περὶ ἠθικῆς.» ἔχοντες πεποιθήσιν εἰς τὴν εὐ-
 » φυίαν καὶ τὴν κρίσιν τοῦ συγγραφέως, δὲν θέλομεν νὰ τὸν
 ἀδικήσωμεν πιστεύοντες, ὅτι σπουδαίως ἐχυρώθη ὅπισθεν
 τῶν ῥημάτων τούτων.

Ὡς δύναται νὰ κρίνῃ ἕκαστος ἐκ τοῦ συγγράμματος τού-
 του, ὁ συγγραφεὺς κέκτηται τῶν προσόντων, δι' ὧν ἡδύνατο νὰ
 καρυκεύσῃ τοιοῦτοτρόπως «τὸν ἀροστον καλὸν ἄνθρωπον τοῦ
 μεσαιῶρος», ὥστε νὰ τὸν καταστήσῃ οὐ μόνον ὑποφερτὸν,
 ἀλλὰ καὶ ποθητὸν, χωρὶς νὰ λάβῃ τὰ καρυκεύματα ἐκ τοῦ
 βορβώρου, καὶ οὕτω νὰ προσφέρῃ ἀπὸ «προτοφανῆ καὶ ξε-
 νον παρ' ἡμῶν σεβασμὸν πρὸς τὸν ἀναγνώστην», ὡς λέ-
 γει μόνος, ἀντὶ φαγητοῦ ὠραίου βορβο-
 ρῶδες καὶ ἀηδές, χωρὶς νὰ φανῇ τόσῳ ὀλίγον ἀβρό-
 φρων, ἢ μάλλον τόσῳ χορδρὸς εἰς τὴν ἠθικὴν, ὥστε
 ν' ἀναγκάσῃ τὴν αἰδῶ ν' ἀναβιδάσῃ τὸ αἷμα τοῦ ἀναγνώ-
 στου μέχρι τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, καὶ χωρὶς νὰ κατα-
 στήσῃ τὴν Παναγίαν δῆμιον, τὸν Χριστὸν ἀγύρτην Ἑβραῖον,
 καὶ τοὺς συζύγους· μάρτυρας· ἡδύνατο δηλαδὴ νὰ
 μεταχειρισθῇ μαλακώτερον πληκτρον (ἰκολοῦθομεν τὴν
 μεταφορὰν τοῦ συγγραφέως) διὰ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀπαθοῦς
 (!) Ἑλλήνος, ἀπὸ τὴν σιδηρουργικὴν βαρεῖαν, ἣν καταφέρει
 ἐπανειληπμένως εἰς τοὺς σπουδαιότερους δεσμοὺς πάσης κοι-
 νωνίας!

Μεγάλην προσπάθειαν καταβάλλει ὁ συγγραφεὺς νὰ πεί-
 σῃ τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι οὐδὲν ἰσφὺν οὐδ' ὅσιον ἐν ἐκυτῷ
 ὑπάρχει καὶ σπουδαίως ἀμιλλᾶται νὰ ὑπερβῇ τὸν ποιητὴν
 τοῦ «Ἑρμούλου» κατὰ τὴν εὐρεσιν τῶν συγκινητικῶν...

σκητῶν. Καὶ ὅμως εἶναι νέος καὶ κατὰ τὴν κοινωνικὴν
 συμπεριφορὰν ἠθικός, καθόστον γνωρίζομεν.

Ἐὰν ἠθέλαμεν νὰ μιμηθῶμεν τὸν συγγραφέα τῆς «Ἰω-
 ἄννας» καὶ νὰ συναρμόσωμεν ἐν μωσαϊκῶν ἐκ τεμαχίων τι-
 νῶν αὐτῆς δὲν ἠθέλαμεν εὖρεϊ ἄκρην· διότι ἔπρεπε ν' ἀνα-
 δημοσιεύσωμεν ὅλην τὴν «Ἰωάνναν», ἐκτὸς τινῶν αὐτῆς
 μερῶν. Τόσῳ εἶναι ἐκλελεγμένα τὰ λιθαρία, δι' ὧν συνηρ-
 μόσθη τὸ μωσαϊκὸν αὐτό! Ἀλλ' ἡμεῖς δεικνύοντες εἰς τοὺς
 ἀναγνώστας μας ὀλιγώτερον σεβασμὸν ἐκείνου, τὸν ὁποῖον
 ἔδειξεν ὁ συγγραφεὺς πρὸς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Ἰωάννας»
 του, καὶ φοβούμενοι μὴ καὶ ἐφ' ἡμῶν σωρευθῶσιν αἱ κατὰ-
 ραι, ὅσας οἱ νέοι καὶ νέαι οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ γέροντες
 ἀναγνώσται τῆς «Ἰωάννας» σωρεύουσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς
 τοῦ συγγραφέως αὐτῆς, ἀρκούμεθα δεικνύοντες εἰς τοὺς
 ἀναγνώστας μας μέρη μόνον τινὰ, καὶ πρὸς τοῦτο ἀρχόμε-
 θα ἀπὸ τῶν σεμνοτέρων.

Ἐν σελ. 64 παριστῶν τὴν συμβίωσιν τῶν γονέων τῆς
 «Ἰωάννας» καὶ τὸν ὕπνον αὐτῶν, λέγει· «ὅσῳ πυ-
 » κνότερα κατέπιπτεν ἡ χιὼν, τόσῳ σφιγκτότερα ἐνηγκαλί-
 » ζετο τὸ ὄλβιον ἐκεῖνο ζεύγος», καὶ ὀλίγον κατόπιν ἐν ἀρ-
 » χῇ τῆς 65 σελ. «ὅτε πρῶτον τινὰ, ἐνῶ ὁ μοναχὸς (πατὴρ
 » τῆς Ἰωάννας) ἀπετίναςεν ἐκ τῶν βλεφάρων του τὸν ὕ-
 » πνον καὶ ἐκ τῆς μαύρης γενειάδος του ξανθὰς τινὰς τρί-
 » χας τῆς γυναικὸς του ...»

Ἀφοῦ «οἱ ἀνήμεροι κάτοικοι τοῦ Ἑρκυνίου δάσους ἀπέ-
 » κοψαν (τῷ πατρὶ τῆς Ἰωάννας) ... πᾶσαν πατρότητος ἐλ-
 » πίδα» (σελ. 71), ἡ μήτηρ τῆς Ἰωάννας Γιοῦθα ἐξήτει ἀπὸ
 τὸν ἄγ. Πατέρα· «νὰ ἐφεύρῃ θαῦμα τι, ἵνα ἀπολαύσῃ καὶ
 » «πάλιν τέκνα», ἡ εὐχὴ τῆς ἐπληρώθη ἀλλ' ὑπὸ δύο
 τοξοτῶν οἵτινες «ἤπλωσαν αὐτὴν ἐπὶ τῆς χλόης,
 » καὶ διὰ τῆς βίας τῇ ὑπενθύμισαν τὸν ἀληθῆ ἐπὶ τῆς γῆς
 » προορισμὸν τῆς γυναικὸς» (!) (σελ. 72). Σημειώσατε ὅτι
 ταῦτα δὲν δεικνύει ὁ συγγραφεὺς πόθεν ἔλαβε καὶ ἐπομέ-
 νως, ἐννοεῖτε, ὅτι ἀνήκουσιν εἰς τὸ μυθικὸν μέρος.

Ἐκ τῆς τοιαύτης πληρώσεως τῆς εὐχῆς τῆς Γιοῦθας ἐτέ-
 χθη ἡ Ἰωάννα, ἥτις κλαίουσα ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ πατρὸς
 τῆς εἶδεν ὄνειρον. Τὸ ὄνειρον τοῦτο ἐπλάσεν ὁ συγγραφεὺς
 κατ' ἀπομίμησιν τοῦ ἐνυπνίου τοῦ Λουκιανοῦ, καὶ ἐν αὐτῷ
 ἀναπτύσσει τὰς περὶ κοινωνικοῦ καὶ μοναστικοῦ βίου ἀρχὰς
 του. Εἶναι δὲ τοιαῦται αἱ ἀρχαὶ τοῦ αὐτοῦ, ὥστε οὐδὲ λέξιν
 ἐξ αὐτῶν τολμῶμεν ν' ἀποσπάσωμεν... Εὐχόμεθα δὲ μόνον
 εἰς τὸν συγγραφέα νὰ ἐπιτύχῃ σύζυγον μίαν ἄγ. Ἰδαν.

Αἱ ἐπιθυμίαι τοῦ συγγραφέως, πολλὰχὺ τῆς «Ἰωάννας»
 ἐκδηλούμεναι, μαρτυροῦσιν εὐγένειαν αἰσθημάτων καὶ ὑπό-
 ληψιν εἰς τὸν μοναστικὸν βίον. Οὕτω περιγράφων τὴν μίαν

τῶν γυναικῶν, αἵτινες παρεστάθησαν εἰς τὸ ὄνειρον τῆς Ἰωάννας, τὴν καλογραφίαν ἁγ. Λιόββαν, λέγει, ὅτι ἦτον ἐκ τῶν γυναικῶν ἐκείνων, τῶν ὁποίων «ἐκαστος ἤθελεν ἐπιθυμῆσαι... νὰ λύσῃ τὴν ζώνην (!) ἐντὸς σιωπηλοῦ κελλίου» εἰς τὸ ἀμφίβολον φῶς λυχνίας κρεμαμένης πρὸ τῆς εἰκό-
»νος ἁγίου» (!) Θέλει καὶ μάρτυρας, βλέπετε! ἔχει τὰχα πεποίθησιν εἰς τὴν ἀζίαν του;

Ἐν σελ. 101 ὁ συγγραφεὺς δέχεται καὶ ἕκτῃν τινὰ αἰ-
σθησιν, ἧς μάλιστα μεταφέρει καὶ τὴν ὀνομασίαν, ἣν ἔδιδον αὐτῇ οἱ χρονογράφοι· τοιαύτη εἶναι ἡ ὀνομασία, ὥστε ὁ εὐ-
γενὴς συγγραφεὺς φαντάζεται ἀναγνώστριαν ἐρυθριῶσαν καὶ
σπεύδει νὰ χαριεντισθῇ πρὸς αὐτήν! Πράττει ταῦτα ὁ νέος
συγγραφεὺς καὶ εἰς τὰ *σαλῶνια*, ἧ ἐκεῖ ἀπέχει ἀπὸ *σεμνό-
τητα* νὰ ἔλθῃ εἰς μυστικὰς συνδιαλέξεις μετὰ κυριῶν;

Ἐν σελ. 101—102 παριστᾷ σκηνὴν (μυθώδη διότι δὲν
μᾶς δεικνύει τὴν ἱστορικὴν καταγωγὴν τῆς) καλογήρων με-
θυσμένων διωκόντων ἐν τῷ σκότει τὴν Ἰωάνναν· λυπούμε-
θα ὅτι τὸ φύλλον δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ δημοσιεύσωμεν αὐ-
τήν, ἵνα κρίνῃ ὁ ἀναγνώστης μας τὴν δεινότητα τοῦ συγ-
γραφέως εἰς τοιοῦτου εἶδους σκηνάς...

Ἡ Ἰωάννα σχετίζεται μὲ τὸν Φρουμέντιον, ἀναχωρεῖ μετ'
αὐτοῦ ἐκ τῆς μονῆς τῶν γυναικῶν, ὅπου διέμενε, καὶ εἰσέρ-
χεται, ὡς καλόγηρος, εἰς τὴν μονὴν τῶν ἀνδρῶν «ὅπου κα-
»πτῶκει (μετὰ τοῦ Φρουμεντίου) ἀνενοχλήτως εἰς τὸ αὐτὸ
»κελλίον»! (σελ. 126).

Κατὰ τὴν διήγησιν τῆς ἀποδράσεως ταύτης ὁ συγγρα-
φεὺς ἐκτυλίσσει πικρὰς φάλαγγας αἰσχροτήτων κατὰ τῆς
ἡθικῆς. Ὁ ἁγ. Ἀντώνιος, αἱ ψυχρολουσίαι, αἱ ἀπολαύσεις,
ὅλα τὰ μέλη τοῦ γυναικείου σώματος κτλ. εἶναι τὰ καρυ-
κεύματα τῆς δικήσεως, τὰ κολοκύνθια κτυπήματα, δι' ὧν
ὁ συγγραφεὺς «ἐξυπνᾷ τὴν ἀπάθειαν τοῦ Ἑλλήνος»!! Πολὺ
βαρεῖά ὑποθέτει κοιμώμενους τοὺς Ἕλληνας, μήπως ζυγί-
ζει μὲ τὸ ἴδιον μέτρον αὐτούς;

Εἰς τὴν μονὴν τῶν ἀνδρῶν ἦτο καλόγηρός τις Καρβίνος,
ὅστις ἐπασχεν σέρησιν ὁμοίαν μὲ τὴν τοῦ πατρὸς τῆς Ἰωάννας.
Ἐνεκὰ τῆς σερήσεως ταύτης ὁ συγγραφεὺς ἀφίνει ἀμερίμνως τὴν
φαντασίαν του νὰ παίξῃ μετὰ τοῦ Κορβίνου ὅπως ἀναιδέ-
στερον! Ἄς μὴ τῇ διαταράξωμεν τὴν ἡσυχίαν. Ὁ Κορβίνος
γίνεται αἰτία ν' ἀναχωρήσωσιν ἐκ τῆς μονῆς ὁ Φρουμέν-
τιος καὶ ἡ Ἰωάννα, οἵτινες μετὰ περιπλάνησιν (μεμιγμένην
πάντοτε μὲ τὰ *ιστορικά* ἀπαυγάσματα τῆς σφογιώσης φαν-
τασίας τοῦ συγγραφέως) ἔρχονται εἰς Ἀθήνας. Ἡ ἐδῶ
διαμονὴ αὐτῶν ἀναφέρεται τὸ πλεῖστον εἰς τὰς κατὰ τῆς
θρησκείας ἐπιθέσεις, περὶ ὧν κατωτέρω μόνον δὲ μνημονεύο-
μεν τὸ χωρίον τοῦτο περὶ τῶν τότε Ἀθηναίων ὡς δείγμα τῆς
λεπτῆς ἐκφράσεως τοῦ συγγραφέως «αἱ μητέρες, αἱ σύζυγοι,
»οἱ ἀδελφοὶ καὶ τ' ἄλλα *ὀχληρὰ πλάσματα*... δὲν ἠμφισβή-
»τουν τὴν τιμὴν νὰ κρατῶσι τὸν κηρὸν εἰς τοὺς ξένους» (!)

Μετὰ μακρὰν διαμονὴν εἰς Δαφνίον καὶ ἑπταετῇ συμ-
βίωσιν, ἡ Ἰωάννα ἀφίνει τὸν πτωχὸν Φρουμέντιον καὶ ἀνα-
χωρεῖ εἰς Ῥώμην, ὅπου γίνεται Πάπισσα. Ἡ ἡθικὴ κλονί-
ζεται κατὰ τὴν περιγραφὴν τῶν γυναικείων ὁρμῶν τῆς ἡδῆ πα-
πίσης, καὶ ὅταν οἱ πόθοι οὗτοι διχρήγνυνται (εἰς τοὺς δύο
τελευταίους στίχους τῆς σελ. 259 ὅπου ἡ Ἰωάννα «λείχει
τὸν ἀπηγορευμένον καρπὸν») ἡ ἡθικὴ κρύπτει τὸ πρόσω-
πον καὶ πίπτει. Ἡμεῖς δὲ παύομεν μὴ εὐρίσκοντες ἀνάλο-
γον ἐπίθετον νὰ χαρακτηρίσωμεν τὸ Ζενιθ τῶν γαλλικῶν γνώ-
σεων τοῦ συγγραφέως! καὶ τῆς κακοθείας τοῦ καλάμου του!

Ἄς οἰκτερώμεν ἐδῶ καὶ γενικὰς τινὰς ἀρχὰς τοῦ συγ-
γραφέως, τὰς ὁποίας διατυποῖ διὰ τοῦ γυμνότερου τρόπου,
οἷον τὸν ὅρισμὸν τοῦ ἔρωτος, ὃν δίδει ὁ Σαμφόρτιος καὶ
τὸν ὁποῖον παραδέχεται ὁ συγγραφεὺς ἐν σελ. 216. Ἐρω-
τῶμεν τὸν συγγραφεῖα, ὅστις παρετήρησεν (ἐξ ἰδίας βεβαιῶς
ἀντιλήψεως) ὅτι τὸ οὐσιωδέστερον ἐλαττήριον τοῦ ἔρωτος
εἶναι ἡ ἀργία ὅστις ἐπομένως ἡσθάνθη τὸν ἔρωτα, ἡσθάνθη
αὐτὸν κατὰ τὸν ὅρισμὸν τοῦ Σαμφόρτιου; ἢ μόνον ἡ φαν-
τασία του τὸν ἐπεισεν, ὅτι ὁ ὅρισμός ἐκεῖνος εἶναι ὀρθός;

Τοιαύτη ἡ «Πάπισσα» πρὸς τὴν ἡθικὴν. Πρὸς δὲ τὴν
ἐκκλησίαν μὴ ἀρκούμενος ὁ συγγραφεὺς εἰς τὰ ἐκτρώματα,
ὅσα ἡδυνήθη νὰ συλλέξῃ ἐκ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βορβοῦρου
τοῦ μεσαιῶνος, ἐπιφέρει καὶ ἰδίας κρίσεις καὶ εἰρωνεῖας
κατὰ τῆς θρησκείας καὶ τοῦ κλήρου, κατὰ τε τῆς ἐσωτε-
ρικῆς καὶ ἐξωτερικῆς λατρείας, οὕτως εἰπεῖν. Συνομολογοῦ-
μεν, ὅτι ὡς πρὸς τινὰ, οἷον τὴν ἐκκλησιαστικὴν μουσικὴν,
ἔχει δίκαιον, ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν σατανικὴν προσπάθειαν τοῦ
νὰ ἐνώσῃ πᾶν ἀηδὲς καὶ αἰσχροὺν, ὅπου δῆποτε εὔρε αὐτὸ,
τί νὰ εἰπώμεν; Καὶ καλὰ, εἶπεν ὁ, τι εἶπε διὰ τὸν καθολι-
κὸν κλῆρον· τί ἤθελε νὰ ταξειδεύσῃ τὴν Ἰωάνναν εἰς Ἀθή-
νας; τί ἤθελε νὰ τὴν φέρῃ εἰς γεῦμα τοῦ ἀρχιεπισκόπου Νι-
κήτα; Δὲν ἠρκέσθη δὲ εἰς μόνας τὰς εἰκόνας, ἀλλὰ συνέβραψεν
ὁ συγγραφεὺς σειρὰν λογοπαϊγνίων ἐπὶ τῶν μεταφορῶν,
ὅσας ἀπῆντησεν εἰς ἐκκλησιαστικὰ βιβλία, ἐπὶ τῶν μυστη-
ρίων, ἐπὶ τῶν βιογραφιῶν τῶν ἁγίων καὶ ἐπὶ παντὸς ἀνα-
φερομένου εἰς τὴν ἐκκλησίαν (ἴδε ἰδίως ἐν σελ. 195-198).
Παριστῶν τὰ κατὰ τὴν τράπεζαν τοῦ Νικήτα, ὁ συγγρα-
φεὺς πασπαθεῖ νὰ ζωγραφίσῃ ὅ,τι ἀηδὲς, καὶ πρὸς τοῦτο
φέρει καὶ δαιτημόνας τὸν Βαρθαίον, «ἐκ τοῦ στόματος τοῦ
»ὁποῖου ἐξήρχοντο σκόληκες διὰ τὴν ὑπερβολικὴν νηστείαν,»
τὸν Ἀθανάσιον, «ὅστις οὐδέποτε ἐνίψε τὸ πρόσωπον, ἢ τοὺς
»πόδας του..... «τὸν Μελέτιον,» τοῦ ὁποῖου τὸ σῶμα ἐκα-
»λύπτετο ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ὑπὸ ἔλκους πονηροῦ». Ταῦτα πάντα δὲ εὐρὼν εἰς τοὺς διαφόρους βίους τῶν ἁγίων
συνέλεξεν ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ὁ *ιστοριογράφος* τῆς «Ἰωάννας»
διατί; διὰ νὰ κινήσῃ μῖσος κατὰ τῆς ἐκκλησίας; Πόσον ἀ-
ξέπαινος εἶναι!

Ἡ δυστυχὴς ἁγ. Μαγδαληνὴ, ὡς ἁγία, καὶ ὁ κ. Π.
Σοῦτσος, ὡς ποιητής, εὔρον τὸν *μελά* των ἀπὸ τὴν «Ἰω-
άνναν», μάλιστα ἡ ἁγ. Μαγδαληνὴ ἐτιτλοφορήθη πλαγίως
μὲ ποικίλα τιμητικὰ ἐπίθετα, καὶ ἐπὶ τέλους περὶ αὐτῆς
ἐπιφέρει ὁ συγγραφεὺς, ὅτι «τ' ἀμαρτήματά της κατέστη-
»σαν πλειοτέρας γυναικῶν ἀμαρτωλῶν, παρ' ὅσας ἡ μετάνοιά
»της ἁγίας.» (σελ. 174). Ἐν γένει δὲ, διότι πολὺ ἐξετά-
θημεν, ὁ συγγραφεὺς ἐπεδίωξε πᾶν τὸ δυνάμενον νὰ τὸν
βοηθήσῃ εἰς τὴν κατὰ τῆς ἐκκλησίας ἐπίθεσίν του, καὶ
ὅπου δῆποτε εὐρίσκων αὐτὸ τὸ ἥραπζε καὶ τὸ ἐποποθεῖται,
δεικνύων μὲν τὴν καταγωγὴν του, ἀλλὰ ὑπαδεικνύων καὶ
τὴν περὶ αὐτοῦ ἰδέαν του, ἥτις πάντοτε συνέτρεχε τὰ πο-
λέμια τῇ θρησκείᾳ. Ὁ συγγραφεὺς ἀγαπᾷ τὴν εἰδωλολα-
»τρίαν καὶ ἐν τούτοις τὸ *ἄκακον* τοῦτο θῆμα κατέστησε
»τὸν φονέα τοῦ γενικῶν κληρονόμου..... οἱ χριστιανοὶ ὠνό-
»μασαν ἐκκλησίαν τοὺς ναοὺς (ἄλλο ἐκκλησία καὶ ἄλλο να-
»ος), τοὺς βωμοὺς θυσιαστήρια, τὰς πομπὰς λιτανείας, καὶ
»τοὺς θεοὺς ἁγίους· ἁγ. Νικόλαον τὸν Ποσειδῶνα, τὸν
»Πανᾶ ἁγ. Δημήτριον καὶ τὸν Ἀπόλλωνα ἁγ. Ἡλίαν.» Ταῦτα δὲ παρέλαβε πρᾶξ τοῦ Πουκεβίλ (σελ. 183 καὶ

318). Ο συγγραφεὺς εἶναι ὑπέρμαχος τῆς ἱερᾶς ἐξετάσεως (ὅρα σελ. 327) καὶ κατήγορος φανερός τοῦ χριστιανισμοῦ· περὶ τούτου δὲν λέγομεν τι, διότι ὁ συγγραφεὺς ἐπιφυλάσσεται νὰ ἐκταθῇ εἰς ἄλλο προσεχῶς ἐκδοθησόμενον σύγγραμμά του, ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βορβοῦρου τοῦ μεσαιῶνος ἔχον τὴν πηγὴν.

Χωρὶς νὰ εἰπώμεν πλείονα, ὁ συγγραφεὺς, κηρύττει πᾶν αἴσθημα, ὡς μὴδὲν· ὁ ἔρω, ἡ φιλία, ἡ στοργή, ἡ ἠθικὴ, ἡ θρησκεία εἶναι, κατ' αὐτὸν, πλάναι καὶ παίγνια. Ἡ δὲ «Ἰωάννα», λέγομεν, ὅτι, ἡ οὐδένα σκοπὸν ὠφέλιμον ἔχει (ὡς προσήκει παντὶ ἔργῳ), ἢ ἂν ἔχῃ σκοπὸν τινὰ οὗτος εἶναι νὰ ἐξοντωθῇ ἡ ἠθικὴ, ἡ συζυγία, ὁ ἔρω, ἡ φιλία, ἡ στοργή, ἡ φιλοπατρία καὶ ἡ θρησκεία!

Ἀλλὰ τὰ φοβερά ταῦτα ἐλαττώματα τῆς «Ἰωάννας», δὲν πρέπει νὰ κάμωσι τὸν ἀναγνώστην νὰ νομίσῃ ὅτι αὕτη στερεῖται προτερημάτων. Πολλοὺ γὰρ καὶ δεῖ. Ἐχει καὶ ἐξωτερικὰ καὶ ἐσωτερικὰ προτερήματα μεγάλα καὶ πολλά. Λεκτικὸν καθαρὸν, κανονικὸν καὶ ἀνάλογον πρὸς τὴν ἐκάστοτε ἔννοιαν, εἰκόνες ζωηραὶ καὶ ποικίλαι, πλοκὴ λόγου ἔντεχνος καὶ ἀφελῆς μεταφοραὶ καὶ παρομοιώσεις κατάλληλοι καὶ πλήρεις ἀπαντῶνται καθ' ὅλον τὸ σύγγραμμα. Ἡ πολυμαθία τοῦ συγγραφέως, ἡ φιλοπονία αὐτοῦ ἡ πλήρης γνώσις τῶν ἐκκλησιαστικῶν τοῦ μεσαιῶνος καὶ ἐπὶ πᾶσιν ἡ ποικίλη εὐφυΐα του καταφαίνονται εἰς ἕκαστον στίχον τῆς «Παπίσσης». Ἡ περιγραφή τῆς εἰς Δαφνίον διαμονῆς τοῦ Φρουμεντίου καὶ τῆς Ἰωάννας, παραβαλλομένη πρὸς τὰς περιγραφὰς τῶν μονῶν τῆς δύσεως καὶ τῶν τελετῶν τῆς Ρώμης, καταδεικνύει τὴν εἰς τὸ περιγράψαι δύναντα τοῦ καλὰμου τοῦ συγγραφέως. Ἀλλὰ περὶ τοιούτων λαλοῦντες δὲν ἐγγίζομεν τὸν κύκλον τῆς φιλολογίας; ἂς ἀποφύγωμεν τὰς διαμαρτυρήσεις αὐτῆς, μακρυνόμενοι τῆς σφαίρας τῆς.

Ἐν τελευταίον· αἱ πολιτικαὶ δοξασαί τοῦ συγγραφέως τῆς «Ἰωάννας» προβάλλουσιν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν ποταπὴν κεφαλὴν των εἰς τὴν διήγησιν, ἔπρεπε περὶ αὐτῶν νὰ εἰπώμεν ὀλίγα, ἀλλὰ καθ' ὅσον ἐννοήσαμεν αἱ δοξασαί αὗται ἀνάγονται εἰς τὰς δοξασαίς μιᾶς νέας πολιτικῆς σχολῆς ἥτις λελοιθότως σχηματίζεται παρ' ἡμῖν, καὶ περὶ ταύτης ἡ «Αὐγή» σκοπεύει νὰ πληροφωρῇ τὴν κοινωσίαν. Εὐχόμεθα δὲ νὰ ἡπατήθημεν καὶ νὰ μὴν ἀνῆκῃ εἰς αὐτὴν ὁ συγγραφεὺς τῆς «Παπίσσης».

Ὅσα εἶπαμεν δὲν νομίζομεν ὅτι δύνανται νὰ δυσареστήσωσι τὸν συγγραφέα, δι' οὗς λόγους ὁ «Χάρτης» καταλήγων τὴν κρίσιν του εἶπεν καὶ διότι ἡμεῖς προσφυλάχθημεν ὅσον μᾶς ἐπετρέπετο ἀπὸ τοῦ νὰ ἐγγίσωμεν τὰ μέρη τοῦ συγγράμματος ἅτινα ὁ συγγραφεὺς θεωρεῖ ὡς *res*. Ἐν μόνον φοβούμεθα, μὴ ἡ κρίσις αὕτη τῆς «Αὐγῆς» ἀπέτυχεν ἐντελῶς τοῦ σκοποῦ τῆς ἡ μάλλον μὴ ἔφερον ἀντίθετον τοῦ διωκομένου ἀποτελέσματος, ἐξάψασα τὸν πόθον τῶν νέων καὶ κυρίων πρὸς ἀπόκτησιν τῆς «Ἰωάννας». Τοῦτο δὲν θὰ δυσареστήσῃ βεβαίως τὸν συγγραφέα αὐτῆς. Ἰσως ἐπανίδωμεν τὴν «Ἰωάνναν» προσεχῶς.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Χθὲς ἐπρόκειτο νὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὴν πλατεῖαν τὴν Ὁμονοίας ὁ κ. Φλουράνης, ἀλλ' ἡ ἀστυνομία τὸν ἐμπόδισε καθ' ἂν ὥραν ἐπρόκειτο νὰ ὁμιλήσῃ. Τὸ θέμα του ὡς γνωστὸν ἦτο περὶ φιλελληνισμοῦ, ὁ δὲ δοθεὶς λόγος τῆς παρεμποδίσ-

σεως, ὅτι τὸ σύνταγμα δὲν ἐπιτρέπει τὸ ἐν δημοσίαις συνδρομῶσιν ὁμιλεῖν εἰμὴ εἰς μόνους τοὺς πολίτας Ἕλληνας. Οὕτω τοῦλάχιστον ἤκούσαμεν· ἀλλ' ἠκούσαμεν ἐπίσης ὅτι καὶ ἄλλοι τινὲς λόγοι ἄλλοθεν τὴν ἀρχὴν ἔχοντες ὑπὸ γόρευσαν τὴν ἐμπόδισιν· θὰ μάθωμεν καὶ θὰ ἐπανελάβωμεν. Ἐν τούτοις ὁ Καρόνης ἔκρινε καλὸν νὰ μὴ ματαιωθῇ ἡ προκήρυξις του, ὅτι «ὁ φοιτητὴς κ. Καρόνης θέλει ὁμιλήσῃ» καὶ διὰ τοῦτο ἀναβὰς εἶπε ὅ,τι εἶχε νὰ εἰπῇ, εὐχαριστήσας καὶ ἐξυμνήσας τὸ Γαλλικὸν ἔθνος καὶ τὸν κ. Φλουράνη.

— Τὰ ὑπουργικὰ εἰσὶν εἰς ἀνακάτεψιν. Ὁ κ. πρωθυπουργὸς καὶ οἱ ἄλλοι ὑπουργοὶ διεμαρτυρήθησαν κατὰ τῶν ἀποκεφάλων ἐνεργειῶν τοῦ κ. Φορέστη, τῶν πρὸς κατάρτισιν τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐν ταῖς Ἰονίοις νήσοις δικαστηρίων γενομένων. Ἔως ἐδῶ εὐρίσκονται μέχρι τοῦδε.

— Προχθὲς τὸ ἐσπέρας ἐδείπνησαν παρὰ τῇ Α. Μ. διάφοροι πολιτικοὶ καὶ ἄλλοι, ἦτοι οἱ κκ. Δ. Βούλγαρης, Ἀθ. Μιαούλης, Α. Γ. Κουντουριώτης, Κ. Δαρειώτης, Α. Κοντόσταυλος, Σ. Κουμανούδης, Κ. Φρεαρίτης, Π. Μαυρομιχάλης, Γ. Ζηνόπουλος, Α. Μάμουκας, Ι. Δελγιάνης, Γιαννιτᾶς, Παππαζαφείρης ὑποφρούραρχος, Τριγγέτας, Λαζαρέτος (Κεφαλλην), Α. Μελάς, Γ. Τυπάλδος καὶ Γ. Γ. Τυπάλδος.

— Ἡ Κυβέρνησις προεκήρυξεν ὅτι δὲν φατριάζει, ὅτι δὲν ἐπεμβαίνει εἰς τὰς ἐκλογὰς καὶ τὰ παρόμοια. Καὶ ὅμως τὴν παραμονὴν τῶν ἐκλογῶν ἀπολύει ἕνα διδάσκαλον τῆς ἰχογραφίας παρὰ ταῖς δημοτικαῖς σχολαῖς τῶν κορασίων, ἕνα ἐντιμὸν ὑπάλληλον γηράσαντα εἰς διδασκαλίαν τῆς κατωτέρως ἐκπαιδεύσεως, ἕνα τεθλιμμένον καὶ πολυμελὲς οἰκογενειάρχην, χθὲς στερηθέντα τῆς συζύγου του, τὸν Σωτήριον Καρτέσιον, λέγομεν. Ὁ ἄσπλαγχνος ὑπουργὸς δὲν ἐλυπήθη τὰ τέκνα τῆς δυστυχοῦς Καρτεσίου! ἀφῆρσε σκληρῶς ἐκ τοῦ στόματος αὐτῶν τὸν ἐπιούσιον ἄρτον. Ἐμπρός, κύριε ὑπουργέ! προχωρεῖ εἰς τοιοῦτου εἶδους παύσεις. Ἔσο ὅμως βέβαιος, ὅτι ἡ θεία δίκη δὲν ἀφίνει ἀτιμώρητον ἐκεῖνον ὅστις φονεύει ἕνα ἀναξιοπαθὲς οἰκογενειάρχην τοιοῦτρόπως.

— Χθὲς ἔδωσε τὴν τελευταίαν παράστασιν ἡ ἑλληνικὴ δραματικὴ ἐταιρεία, ἥτις μεταβαίνει εἰς Σύρον.

— Τὴν παρελθούσαν παρασκευὴν συνέβη εἰς Πειραιᾶ ῥῆξις μεταξὺ Ἰταλῶν καὶ Ἀγγλῶν ναυτῶν, ἣν διέλυσεν ἡ ἀστυνομία συλλαβοῦσα τοὺς ταραξίους οὗς παρέδωκεν ἔπειτα εἰς τοὺς οἰκείους προξένους.

— Ἐν Κορίνθῳ συνελήφθη πρό τινων ἡμερῶν ὁ ἐπιδέξιος νυκτοκλέπτης τοῦ Πειραιῶς Κατσιμίζας, ὅστις καὶ ἐφυλάκισθη εἰς Πειραιᾶ· τὸ Σάββατον δὲ ἀπέδρασεν ἀπὸ τὴν φυλακὴν, ἀλλὰ συνελήφθη περὶ τὸν τάφον τοῦ Καραϊσκάκη, πληγωθεὶς καὶ διὰ πέτρας.

— Εἰς τὸ φύλλον τοῦ Σαββάτου εἰσεχώρησαν τυπογραφικὰ λάθη, ἕνεκα τῆς περὶ τὴν διόρθωσιν σπουδῆς, ὡς ἀναχωροῦντος ἐξωτερικοῦ ταχυδρομείου· καθόσον ὁσάκις εἶναι ἐξωτερικὸν ταχυδρομεῖον πρέπει τὰ φύλλα νὰ παραδίδονται τὸ πολὺ μέχρι τῆς 2 ὥρας Μ. Μ. Οὕτω ἀντὶ «ἐφ' ἀπλοῦ ἐγράφῃ «ἐξ ἀπλοῦ» ἀντὶ «τεθειμένος» ἐγράφῃ «τεθνημένος» ἀντὶ «ἐκμυζήσῃ» ἐγράφῃ «ἐκμίζῃ» καὶ τινὰ ἄλλα ὡς πρὸς τὰ πνεύματα καὶ τοὺς τόνους. Οἱ ἀναγνώσταί μας θὰ μᾶς συγχωρήσωσιν, ἐνθυμούμενοι τὴν γνώμην τοῦ Κοραΐ, νομίζοντος ἀδύνατον τὴν ἀποφυγὴν τῶν τυπογραφικῶν λαθῶν.

— Ὁ κ. Κωνσταντόπουλος ἐπανῆλθεν εἰς τὴν θέσιν τοῦ εἰσαγγελέως τῶν Ἐφετῶν.

— Η οικονομική έφορεία Αττικής ένεγράψε κατά τὰ 1862, 63, 64 καὶ 65 εἰς τοὺς καταλόγους τῶν ἐπιτευμάτων τῶν χρήσεων τούτων ὅλων τῶν γεωργῶν καὶ κτηματιῶν τὰ κάρα πρὸς πληρωμὴν φόρου ἐπιτηδεύματος. Τὸ ἀνώμαλον τῶν τότε περιστάσεων οὕτω ὑπηγόρευεν εἰς ὅλας τὰς διοικητικὰς καὶ οικονομικὰς ἀρχὰς νὰ ἐνεργοῦν τὴν ὑπηρεσίαν των. Ἀπασα ἀπὸ φατριασμὸν καὶ ἀντιπάθειαν κινούμενα ἐξήσκουν τὴν ἐπιβρόχην των κατὰ τῶν ἀντιθέτων μερίδων. Τούτου ἕνεκα ἐνεγράφησαν ὡς ἀνωτέρω καὶ τὰ κάρα πολλῶν γεωργῶν καὶ κτηματιῶν εἰς τοὺς φορολογικοὺς καταλόγους. Οἱ γεωργοὶ δὲν ἔλαβον γινῶσιν τῆς εἰς τὸ δημαρχικὸν κατάστημα ἐκθέσεως τῶν καταλόγων τούτων ἵνα ἐπιφέρωσι τὰ παράπονά των, διότι οὐδέποτε ἐνηγορήθησαν οἱ τύποι κατὰ τὴν σύνταξιν, ἔκθεσιν καὶ ἐκτέλεσιν αὐτῶν. Τοῦτο αὐτὸ δυστυχῶς συνέβη καὶ ἐφέτος, κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ καταλόγου τῶν ἐπιτηδεύματων καθ' ἣν οὐδόλως ἔλαβε μέρος ὁ ἀρμόδιος πρόεδρος τοῦ ἀρμοδίου δημοτ. συμβουλίου (ἐναντίον τοῦ ἀρθ. 9 τοῦ περὶ ἐπιτηδεύματων νόμου).

Ἐν τούτοις οἱ γεωργοὶ καὶ κτηματῖαι καταδιώκονται ἤδη εἰς πληρωμὴν φόρων τῶν ἀνωτέρω χρήσεων, ἀλλ' οὗτοι δὲν πληρώνουσι, καὶ εἶναι δίκαιον νὰ μὴ πληρώσωσι, διότι δὲν εἶναι ἀγωγίῃται, καὶ διότι τὰ κάρα των μεταχειρίζονται εἰς τὰς ἀγροτικὰς ἐργασίας των καὶ τίποτε περισσότερον. Ἡ ὑπόθεσις αὕτη εὐρίσκεται ἤδη ὑπ' ὄψιν τοῦ ὑπουργοῦ τῶν οικονομικῶν, πρὸς ὃν κατέφυγον οἱ ἀνωτέρω συμπολιταί μας καὶ πιστεύομεν ὅτι ὁ ἀξιότιμος κ. Γιαννόπουλος θέλει θεραπεύσει τὰ δίκαια ταῦτα παράπονά των. Ὁ ἀπανέλωμεν ὅμως ἐκτενέστερον περὶ τούτου, ἵνα φωτίσωμεν καὶ τὸν κ. ὑπουργὸν καὶ πάντα ἄλλον ἀντιφρονούντα.

— Ὁ λοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ Τομαρόπουλος μετὰ μακρὰν νόσον ἀπέθανε χθές. Ἡ μνήμη του εἴη αἰωνία!

— Ἡ «Κλειὼ» ἐξακολουθεῖ τὴν περὶ τοῦ δημοτικοῦ ζητήματος διατριβὴν τοῦ ἐτέρου τῶν Συντακτῶν αὐτῆς κ. Θερεϊνοῦ. Ἡ διατριβὴ αὕτη, τὴν ὁποῖαν ὁ συγγραφεὺς τῆς ὑπόσχεται νὰ δημοσιεύσῃ καὶ ἐν ἰδιαιτέρῳ φυλλαδίῳ, εἶναι σπουδαιότατη καὶ μεγάλης ὠφελείας πρόξενος, διότι δι' αὐτῆς δύναται τις εὐκόλως νὰ φωτισθῇ περὶ τοῦ σπουδαιότερου ζητήματος τῆς φιλολογίας, ἀποδεικνύει δὲ τὴν πολυμάθειαν τοῦ συγγραφέως αὐτῆς. Ἀφορμὴν εἰς ταύτην ἔδωκε διατριβὴ τις τοῦ κ. Βερναρδάκη, τῆς ὁποίας ἀποδεικνύει τὴν ἐπιπολαιότητα ὁ κ. Θερεϊανὸς, ἀποκαλύπτων συγχρόνως καὶ τὸν συγγραφέα ὅθεν ἰδιοποιήθη ταῦτα ὁ κ. Βερναρδάκης, ὁ δὲ κ. Λιθαδᾶς τὸ αὐτὸ τοῦτο ἔπραξε καὶ περὶ τῆς γραμματικῆς τοῦ αὐτοῦ κ. Βερναρδάκη. Συνιστῶμεν εἰς πάντας τὴν ἀνάγνωσιν τῆς πραγματείας τοῦ κ. Θερεϊανοῦ.

— Ὁ φατριαστικῶς παυθεὶς δικαστὴς τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Προξενείου, νομομαθὴς κ. Μιχαηλίδης μετέρχεται ἤδη αὐτόθι ἐπιτυχῶς τὸν δικηγόνον.

— Ὁ «Ἥλιος» μετατυπώνει τὸν λόγον τοῦ κ. Γενναδίου μετὰ σημειώσεων περὶ τῶν γεγονότων τοῦ 1822.

— Ὁ συνάδελφος «Ἐθνοφύλαξ» εἶχε γράψῃ πρό τινων ἡμερῶν ὅτι πληρώνονται ὑπεράριθμοι κλητῆρες τοῦ Τηλεγραφείου καὶ ὅτι τινὲς ἐξ αὐτῶν διατελοῦσιν ὡς ὑπηρεταὶ τοῦ κ. Κρεστενίτου. Ἦδη ὅμως μᾶς ἐβεβίωσε πρόσωπον, εἰς ὃ ἔχομεν πεποίησιν ὅτι ὡς πρὸς τὸν κ. Κρεστενίτην δὲν εἶναι ἀληθὲς τοιοῦτόν τι.

— Μᾶς γράφουσιν ἐκ Νευπλίου. «Εἶναι ἀληθὲς ὅτι κατ'

ἀρχὰς ἀμελησάσης ὅπως οὖν τῆς ἀρχῆς διεδόθη τὸ νόημα (τῆς εὐλογίας), ἀλλὰ κατόπιν δραστηρίᾳ ἐπιτήρησις ἀποκόπτουσα τὴν συγκοινωνίαν τῶν ἐχουσῶν τὸ νόημα οἰκῶν περιώρισε τὸ κακὸν καὶ ἤδη οὐδόλως ἀκούεται κρούσμα, καὶ ὅσοι δὲ προσεβλήθησαν ἦσαν φαίνεται κακῶς ἢ διόλου ἐμβολιασμένοι.»

— Μία νέκ ἐφημερίς διεκδικεῖ τὴν εἰδικότητα τοῦ ὑβρίζειν χαριέντως! Τῇ ἀποδίδομεν τὸν προσήκοντα ἔπαινον.

— Κατὰ τινὰ τηλεγραφικὴν εἰδησιν ἐξ Ἑλλησπόντου ἐγένοντο κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας, ἕνεκα τοῦ σφοδρῶς πνέοντος νοτίου ἀνέμου καὶ τῆς τρικυμίας διαφορᾶς ναυσίβλαβιαι, ἐναυάγησε δὲ καὶ τὸ βωσσικὸν βρίκιον *Ε.λένη* τοῦ πλοιαρχοῦ Κωνσταντίνου Ματαχία ἐκ Σκοπέλου.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

ΚΟΤΚΟΥΛΟΣΠΟΡΟΣ τῆς Ἰαπωνίας πωλεῖται. Ἡ διεύθυνσις εἰς τὸν ἐν τῷ ὑπουργεῖῳ τῶν ἐσωτ. κ. Φωστηρόπουλον.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ τὸ κατὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου καὶ κάτωθεν τῆς νεοδημητρίου οἰκίας μαγαζέτον τοῦ κ. Ἑμμ. Βλαχάκη ἐφέτου.

Οπισθεν τῆς πλατείας τῆς ὁμονοίας ἐνοικιάζεται τὸ ἐπάνω πάτωμα τῆς οἰκίας τοῦ κ. Βαρνάβα. Ὁ ἐπιθυμῶν νὰ κατοικήσῃ δύναται νὰ ἐνταμώσῃ τὸν ἴδιον κ. Βαρνάβα ἐν τῷ παρὰ τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς Ῥόμης Παρθεναγωγείῳ αὐτοῦ.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ ἀπὸ 1 ἀπριλίου τὸ ἄνω πάτωμα τῆς παρὰ τῇ ἀγορᾷ οἰκίας τοῦ κ. Ἰω. Τυπάλδου.

ΥΠΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ ἀπὸ σήμερον μέχρι 4. σεπτεμβρίου τ. ε. ἡ οἰκία τοῦ κ. Λάνδερερ παρὰ τοῦ κ. Ζένερ γραμματέως τῆς Ἀγγλικῆς πρεσβείας. Ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ πωλοῦνται καὶ διάφορα ἐπιπλα. Δύναται νὰ ἴδῃ τις ταῦτα ἀπὸ τὴν 12 τῆς μεσημβρίας ἐκείνης ἡμέρας.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ ἐν μαγαζέτον τῶν κληρονόμων Μπούκρας κατὰ τὴν πλατείαν Ψυρῆ.

Τὰ εἰς Σποδία δὺς καταστήματα τοῦ κυρίου Ἀντωνίου Σκλέπα ἐνοικιάζονται μεθ' ὅλων τῶν ἐν αὐτοῖς, οἰνῶν, βαρελίων καὶ λοιπῶν ἐπιπλῶν.

Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ποτὲ Πιστόλα, νῦν δὲ Α. Ῥομπούτση, ἐνικαζονται δωμάτια μεγάλα καὶ μικρά κατὰ μῆνα καὶ καθ' ἡμέραν πρὸς λεπτὰ 50 δι' ἕκαστον ἡμερονύκτιον, ἄνευ ὅμως κλίνης, ἐκτὸς ἂν ἔχῃ ὁ προσερχόμενος.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ τὸ ἄνω πάτωμα τῆς κατὰ τὴν ὁδὸν Σοφοκλέους καὶ Σωκράτους καὶ ἀπέναντι τοῦ φαρμακείου τοῦ κυρίου Α. Γκινάδη κειμένης οἰκίας τοῦ κ. Ν. Σωτηρίου, περιέχει δὲ μίαν αἴθουσαν, τέσσαρα δωμάτια, μαγαζέτον κτλ.

ΣΦΡΑΓΙΣ ἐκ χρυσοῦ, φέρουσα δακτυλιόλιθον, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ὑπάρχει ἐγκεχαραγμένον πρόσωπον ἀνδρός, ἀπωλέσθη τὴν παρελθούσαν Δευτέραν. Ὁ εὐρὼν αὐτὴν παρακαλεῖται νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὸ γραφεῖόν μας, ὅπως ἀποδοθῇ εἰς τὸν ἰδιοκτήτην ἐπὶ ἀρᾷ ἀμοιβῇ.

Ἀνταποκρίσεις.

Τῷ κ. Α. Ζ. Μπατλή εἰς Καρπενήσι. Μᾶς ὀφείλετε ἐνός καὶ ἡμίσεως ἔτους συνδρομὴν. Ἐμβάσετε αὐτήν, ἄλλως δὲν πρέπει νὰ μεταλάβετε τῶν ἀγράντων Μυστηρίων κατὰ τὰς προσεχέας ἡμέρας, ἂν δὲν μᾶς πληρώσῃτε καὶ λάβετε συγχώρησιν.

Ὁ ἐκδότης ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΛΟΥΗΣ.